

چه کسانی باید تعمید بگیرند؟

در میان کسانی که در اورشلیم جمع شده بودند، توبه امری آشنا برای همگان یعنی همه یهودیان بود. آنان پس از هر گناهی توبه می‌کردند و حتی قربانی می‌گذارند. ولی آیا خدا به این امر بسنده خواهد کرد؟

پطرس می‌گوید: «و هر یک از شما برای آمرزش گناهان به نام خداوند عیسی تعمید بگیرید».

هریک از شما.

1. تعمید، کاری است که هر باورمند انجام خواهد داد

تعمید، کار هر باورمند پس از توبه است. چنان‌که در (مرقس 16:16) آمده است: «هر که باورمند می‌شود تعمید خواهد یافت.» باورمند کسی است که نه تنها امر الهی را باور کرده بلکه نسبت به کلام خدا از خود پذیرش نشان می‌دهد. چنان‌که گفته شد در روزگار مسیح کسانی بودند که به گونه‌ای به خداوند باور داشتند ولی آمادگی نداشتند که یوغ شاگردی مسیح را بر خود گیرند و از او تعلیم یابند. آنها به گونه‌ای عیسی را می‌پذیرفتند ولی نه به عنوان کلام خدا و مرجع زندگی‌شان.

تعمید تصمیمی برخاسته از آگاهی است

چه بسا در شماری از آیات چنان بنماید که افراد یک خاندان یکباره با هم تعمید گرفتند. ولی چنان‌که در آیات نیک بنگریم، در مورد کرنلیوس می‌بینیم که اهل خانه، خویشاوندان و دوستان او همه در خانه او گرد آمده بودند و پطرس یکایک آنها را مخاطب می‌سازد و می‌گوید: «چنان‌که می‌دانید» (اعمال 37:10)

فعلی که در اینجا به کار رفته، تدقیق را تداعی می‌کند. مخاطبان کسانی هستند که با کرنلیوس پطرس را فرا خواندند و حاضر شدند با آگاهی بر آن چه که گذشت، مژده آسمانی را از پطرس زبان پطرس بشنوند.

2. افرادی با هر پیشینه و جایگاه اجتماعی و روحانی

در میان گروه مخاطبان پطرس شماری بودند که در یهودیه زندگی می‌کردند. یهودیه مرکز روحانی سرزمین اسرائیل بود. یهودیه پاکترین سرزمین در روزگار مسیح به شمار می‌آمد. به جز سربازان امپراتور روم و مسافرانی که گذارشان به این سرزمین می‌افتاد،

کمترین مظاهر ناپاکی و زشتی در یهودیه دیده می‌شد. ساکنان یهودیه نوادگان کسانی بودند که از آسایش و شکوه بابل و مصر دست شسته و حاضر شده بودند در سرزمینی برکنار از ثروت بشری زندگی کنند.

دسته‌ای نیز از دوردست‌ها به همراه خانواده‌شان آمده بودند. در شرایطی افراد توانمند، هزینه سفر افراد تنگدست را نیز می‌دادند باشد که همگان بتوانند در آیین الهی در اورشلیم، جایی که خدا به عنوان قبله برگزیده بود شرکت کنند. کلام خدا از کسانی یاد می‌کند که از دورترین سرزمین‌های شناخته شده در آن روزگار، سختی و خطر راه را بر خود هموار کرده برای پرستش خدای یکتا به مناسبت جشن پنتیکاست به اورشلیم آمده بودند؛ یعنی از شرق ایران تا غرب اروپا و عربستان و شمال آفریقا.

گروهی هم بودند که مسافت روحانی درازی طی کرده بودند. آنها از پیشینه غیریهودی بودند و برای پیوستن به مردم خدا ناگزیر از همبودگاه خود گسست کرده بودند. گسست از آیین‌های محلی بیشتر به معنی چشم‌پوشیدن از میراث و برخورداری‌های خانوادگی و خاندانی بود.

ولی فراخوان به توبه از این روی شگفت می‌نماید که اشخاصی «دیندار» یا به بیانی سرراست‌تر، «پرهیزگار» (به توصیف خود کتاب مقدس) را مخاطب می‌سازد. آنها همانند شمعون پیر چشم به راه تحقق مژده‌های خداوند برای اسراییل و سراسر جهان هستی بودند. چه بسا بگوییم که آنها نیازمند تعمید بودند نه توبه، ولی کلام خدا همان افراد را به توبه فرا می‌خواند.

پطرس اعلام می‌کند چه آن کسان که در پاک‌ترین جای دنیا به سر می‌بردند، یعنی جایی که گناه در آن راه ندارد چه کسی که از مناطق بت‌پرست‌نشین یا از همبودگاهی ناپاک آمده‌اند، همگان به یکسان می‌بایست در نام خداوند عیسای تعمید گیرند.

هرکه پذیرای پیغام مسیح باشد رها از گردنکشی درونی به این فراخوان الهی لبیک می‌گوید. صفتی که برای شناسه این افراد به کار رفته، بیان‌گر روحیه کرنش و پذیرش خوش‌آیندی است که در این مردمان یافت می‌شد.

پایان